

Dương Rơi Quỳ Tẫn (Đồng Nhân Tiên Tam)

Chương 31 : Chương 31: Hương tiêu ngọc vẫn

Trong hoàng cung Khương quốc to lớn, các cung nữ và thái giám sớm đã hỗn loạn. Hôm qua mọi người vẫn hy vọng Long Dương sẽ đúc thành công ma kiếm, giải cứu Khương quốc nên cùng nhau liều chết giữ lại mảnh đất cuối cùng của Khương quốc. Nhưng hôm nay mọi thứ đã hoàn toàn sụp đổ, cái gì là ma kiếm, cái gì là xoay chuyển Càn Khôn, căn bản Long Dương đã từ bỏ việc đúc chuỗi kiếm này, quân vương của bọn họ giờ này còn chưa biết sống chết thế nào thì sao có thể bảo vệ cả Khương quốc được đây?

Trong khi đó, Long Quỳ vẫn đang bị nhốt ở Quỳ Hi Cung, nàng nghe thấy những âm thanh hỗn loạn bên ngoài nhưng vì Vương huynh đã ra lệnh nàng phải ở tại đây nên vẫn im lặng ngồi chờ. Bỗng dung Tiểu Nguyệt vội vàng chạy vào phòng: “Công chúa... Công chúa...” Mặc dù Long Quỳ đã bị phế thành thứ dân nhưng Tiểu Nguyệt vẫn cố chấp gọi nàng là công chúa.

“Xin người hãy mau chóng chạy đi, Khương Đô đã bị thất thủ...” Tiểu Nguyệt gấp tới mức nói năng không còn trôi chảy được nữa. Nàng còn nhớ trước khi điện hạ ra chiến trường đã dặn dò trước, nếu Khương Đô bị phá phải lập tức dẫn Tiểu Quỳ tới sảnh đúc kiếm, ở đó có một đường hầm bí mật thông tới Quỳ Hải, lại đưa cho nàng một túi gấm nhỏ có thêu hoa hương dương, muốn nàng giao lại cho Long Quỳ.

Song bây giờ đã không còn thời gian để giải thích gì thêm, Tiểu Nguyệt im lặng nắm lấy tay Long Quỳ chạy ra khỏi Quỳ Hi cung.

“Tiểu Nguyệt, trước tiên hãy nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì rồi?” Trong lòng Long Quỳ đã đoán ra được hơn một nửa, nhưng nàng vẫn không thể nào tiếp nhận sự thật này.

Tiểu Nguyệt vẫn im lặng không nói lời nào, tiếp tục kéo tay Long Quỳ chạy tới sảnh đúc kiếm.

“Vương huynh ta giờ ở đâu? Ta muốn đợi huynh ấy trở về.” Long Quỳ lập tức hỏi ra vấn đề mình đang quan tâm nhất, vừa nói vừa dùng sức

thoát khỏi tay Tiểu Nguyệt, bởi vì nàng dùng lực quá mạnh nên liền ngã xuống đất.

“Sảnh đúc kiếm... Bệ hạ... Đi... Nhanh lên...” Tiểu Nguyệt cố gắng phun ra vài từ, sau đó kéo Long Quỳnh tiếp tục chạy nhưng nàng vẫn cố chấp đứng yên tại chỗ.

“Vương huynh đâu rồi, nếu chúng ta tới sảnh đúc kiếm thì hiện tại huynh ấy đang ở đâu?” Long Quỳnh cố chấp truy hỏi.

Xem ra nếu cứ tiếp tục thế này, có lẽ chưa tới được sảnh đúc kiếm đã bị quân địch giết chết rồi, Tiểu Nguyệt đành lừa gạt Long Quỳnh: “Bệ hạ đang ở sảnh đúc kiếm, chúng ta mau đi thôi.”

Bấy giờ Long Quỳnh mới chịu cùng Tiểu Nguyệt chạy tới sảnh đúc kiếm. Tiểu Nguyệt chính là người Long Quỳnh tin tưởng nhất, chỉ sau Long Dương. Khi Long Quỳnh còn bé đã cùng Tiểu Nguyệt kết thành bạn bè thân thiết nhất, nên đối với lời Tiểu Nguyệt nói Long Quỳnh không hề nghi ngờ gì cả.

Sau khi tới sảnh đúc kiếm, những người trước nay luôn túc trực xung quanh lò đúc kiếm nay đã không còn một ai, chỉ còn lại chuôi ma kiếm lấp lánh ánh sáng tím giữa ngọn lửa lạnh lùng. Tiếng chém giết đã vang lên ở ngoài cửa nhưng Long Dương vẫn không có mặt ở đây.

Chỉ có Tiểu Nguyệt biết có lẽ Khương vương sẽ mãi mãi không bao giờ quay trở lại được nữa. Nàng không ngừng khuyên can Tiểu Quỳnh mau chóng rút lui theo đường hầm. Long Quỳnh coi như không nghe thấy lời Tiểu Nguyệt nói, chỉ lặp đi lặp lại “Ta phải đợi Vương huynh trở lại.”

Thấy Long Quỳnh vẫn cố chấp chờ đợi bệ hạ, Tiểu Nguyệt đành phải đem tín vật của Long Dương đưa cho nàng: “Công chúa, đây là vật bệ hạ muốn nô tỳ đưa cho người.”

Khi nhìn thấy túi gấm thêu hoa hướng dương, Long Quỳnh không thể không thừa nhận sự thật này, “Vương huynh... Vương huynh đã...” Nàng run rẩy mở túi gấm, khi nhìn thấy những hạt giống hoa hướng dương trong đó thì lập tức không cầm được nước mắt.

“Bệ hạ muốn chúng ta đi theo đường hầm, tới một nơi an toàn sau đó gieo trồng những hạt hoa hướng dương này, khi bệ hạ tìm thấy biển hoa hướng dương cũng có nghĩa hai người sẽ được gặp lại nhau lần nữa.”
Tiểu Nguyệt thuật lại nguyên văn lời Long Dương đã nói.

Long Quỳnh mở cơ quan hiện ra đường hầm, mê cung quen thuộc như thế nhưng tiếc rằng có lẽ đây là lần cuối cùng nàng được nhìn thấy, về phần biển hoa kia có lẽ chỉ là một giấc mộng đẹp của kiếp sau mà thôi.

“Tiểu Nguyệt, ngươi mau đi đi.” Trên má Long Quỳnh ướt đẫm nước mắt, “Tiểu Quỳnh muốn cùng Vương huynh sống chết có nhau.” Câu cuối cùng Long Quỳnh đóng cơ quan lại, đường hầm đã biến mất, lúc này ngăn cách giữa nàng và Tiểu Nguyệt là một bức tường to lớn.

“Công chúa, không thể!” Tiểu Nguyệt muốn kéo Long Quỳnh đi theo nhưng chỉ kịp xé đứt một mảnh tay áo của nàng. Màu xanh của áo chiếu vào trong mắt Tiểu Nguyệt, mặc dù hai người chỉ cách nhau một bức tường nhưng dường như xa nhau cả đất trời.

“Giết...” Trong nháy mắt tiếng chém giết đã truyền tới bên tai, “Ha ha, thì ra tiểu công chúa Khương quốc xinh đẹp như tiên nữ lại trốn ở đây, đại gia đã tìm ngươi hơn nửa ngày trời rồi. Ha ha ha...”

Tiếng người khiến người ta lạnh run chột vang lên, dường như muốn ăn tươi nuốt sống Long Quỳnh. “Người đâu, mau giải tiểu công chúa tới đây cho bản đại gia nhìn kỹ!” Mấy tên binh lính to lớn mặc áo giáp nhanh chóng kéo Tiểu Quỳnh yếu ớt tới trước mặt một tên ăn mặc như phó tướng.

“Quả nhiên là xinh đẹp, chẳng trách Dương Quân muốn phải có được ngươi bằng mọi giá.” Người nọ thô lỗ dùng tay bóp cằm Tiểu Quỳnh, “Dương Quân đã có hơn ba ngàn giai lệ ở hậu cung, chi bằng ngươi hãy theo bản tướng quân ta đây!”

“Dừng tay!” Long Quỳnh còn chưa kịp trả lời bỗng chột nghe một giọng nói quen thuộc vang lên, đúng là của Long Dương.

“Thả nàng ra!” Trên cổ tướng quân Dương quốc chột có một thanh hàn kiếm lạnh lẽo.

“Các người... Mau thả nàng ra...” Tên tướng quân bị hàn kiếm uy hiếp, sợ hãi trắng bệch mặt.

“Vương huynh!” Long Quỳnh vui vẻ kêu lên. Nếu trước khi chết mà còn được gặp Vương huynh thế này, nàng không còn mong gì hơn nữa.

“Cẩn thận!” Long Quỳnh chợt biến sắc. Phía sau lưng Vương huynh chợt có một đội binh mã xuất hiện.

Nhưng Long Quỳnh đã nhắc nhở quá muộn rồi, binh lính phía sau đồng loạt xông lên. Long Dương không còn cách nào khác đành phải buông tha cho tên tướng quân kia, sau đó dùng kiếm đỡ những đợt tấn công đến từ phía sau.

Năm, sáu tên lính lập tức ngã xuống, binh lính Dương quốc lập tức ổn định lại đội hình, bắt đầu triển khai tấn công Long Dương, lúc này không còn ai chú ý tới Tiểu Quỳnh nữa.

Long Dương đã cạn kiệt sức lực, câu nói lúc này hẳn phải cố gắng chịu đựng đau nhức mới phát ra được. Giờ này lại phải chiến đấu với binh lính, hẳn làm gì còn sức chống đỡ. Không lâu sau, trên áo giáp của Long Dương chỉ còn lại toàn vết máu.

Mọi người vây kín Long Dương chặt chẽ không một khe hở, tựa như chỉ cần hơi lơ là Long Dương sẽ giết chết họ không còn một mảnh giáp. Tiểu Quỳnh ở bên ngoài nhìn vào chỉ thấy vết thương trên người Vương huynh càng ngày càng nhiều, đã không thể phân biệt được đâu là cũ, đâu là mới nữa rồi, chỉ cần hơi cử động sẽ có máu chảy ra khắp nơi.

Từ từ bước về phía sau, Long Quỳnh biết mình đã không còn đường lui nữa rồi. Phía sau là lò lửa đang cháy hừng hực. Bước lên lò đúc kiếm, ngọn lửa như một con thú tàn ác đưa móng vuốt nhọn về phía nàng. Xoay người nhìn lại, đã không thấy bóng dáng Long Dương đâu cả, chỉ còn lại những vệt máu trải dài, tạo thành một vòng màu đỏ xung quanh lò đúc kiếm.

“Vương huynh, kiếp này vô duyên, kiếp sau tái ngộ.” Long Quỳnh yên lặng thềm thì, khóe môi vẽ ra một nụ cười hoàn mỹ, thân thể dần dần

ngiêng về phía sau. Màu lam cuối cùng cũng đan vào màu đỏ rực rỡ như ánh mặt trời ngoài kia...

Ngày hôm đó, trời xanh nắng ấm bỗng xuất hiện một cơn mưa máu ngay lúc giữa trưa, mặt trời giống như bị thiên cầu xé rách, chỉ còn lại bóng tối vô tận cùng mùi tanh của máu. Cũng ngày này, một cơn dịch bệnh bỗng nhiên xuất hiện lan khắp trại lính Dương quốc, tất cả mọi binh sĩ đều trúng phải dịch bệnh mà chết. Tất cả thi thể đều còn hơi ấm nhưng lại không hề còn một giọt máu nào cả.

Sách sử viết: “Thiên kiếm chi lần”

LINK Truyện:

Dương Rơi Quy Tẫn (Đồng Nhân Tiên Tam)

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/duong-roi-quy-tan-dong-nhan-tien-tam-3783384.html>

LINK Chương này:

Chương 31: Hương tiêu ngọc vẫn <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/duong-roi-quy-tan-dong-nhan-tien-tam-3783384/chuong-31.html>